

Universitätsbibliothek Paderborn

Ars Semper Gaudendi

Demonstrata Ex Sola Consideratione Divinae Providentiae Et Per
Adventuales Conciones

Laetitiae Perfectae Artificium In Conscientiae Recta Efformatione
inuentum, & per Adventuales Conciones expositum ac demonstratum

Sarasa, Alfonsus Antonius de

Antverpiae, 1667

§. VII. Occurritur difficultati quae ex verecundiâ poenitentis crimina
fatentis petitur. Ostenditur quanta sit secreti ex Confessione exsurgentis
obligatio. Denique injustum esse pudorem, & ferè ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-11367

§. VII.

Occurritur difficultati, quæ ex verecundiâ pœnitentis crimina fatentis petitur. Ostenditur quanta sit secreti ex Confessione exsurgentis obligatio. Denique injustum esse pudorem, & ferè phantasticum, qui à Confessione peccatorem deterret.

Objicitur
verecundia
confessionis.

VLtimùm quod obuoluebatur caput, ex quo clarè constaret Confessionem non nisi ingentem esse animi carnificinam, erat verecundia, ex criminum, præsertim occultorum declaratione, necessariò peccatori subeunda: quam quidem ita exaggerant aliqui, vt nullâ ratione ab homine modesti oris, eam asserant posse superari. Quid facies huic hominum generi, omnia per calumnias & conuitia agere solito: neque tam quid ferat ratio, quàm quæ grata sint improbis, temerè declamanti?

35.

Si vlla, exigua est Confessio criminosa, quia vni sit & secreto.

Etenim si ratione rem discutimus, Verecundia est aut Timor ingloriationis, vt rectè D. Thomas cum Philosopho statuit, aut ex eò saltem trahit originem. Quanta igitur obsecro debet esse verecundia, si iusta sit, vbi aut nullius, aut certè exiguæ admodum infamiæ subeundus est timor? An enim grauem quis dicet adiri infamiam, vni omnino homini, si scelus patefiat, & cui haustâ ex Confessione scientiâ nullo penitus euentu, nisi per summum sacrilegium, datum est vti? ne tum quidem, cum aliàs solus cum solo sermones misces, nisi fortè tu id volueris?

36.

D. T. 2. 2.
q. 144. a. 1.
in c. & a.
2. ad 2.

Ostenditur
quanta sigilli
Confessionis sit
obligatio

Et vt hac in parte pœnitenti penitus satisfiat, iuuabit fortasse dicere, quanta ex sigillo Confessionis oriatur tacendi obligatio. Quæ quidem tanta est, prout disertè Suarez docet, vt nullo casu, & propter nullum finem, etiam pro tuendâ totâ Republicâ ab ingenti malo temporali aut spiritali, violare illud liceat: & hanc dicit Theologorum omnium sententiam, contra vnum Altifiodorensis, qui solus docuit Confessionem reuelari posse, si reuelatio sit utilis ipsi pœnitenti, & credatur ei non fore ingrati, neque

37.

Suar. to 3.
in 3. p. disp
33. n. 2.

Con-

Ibid. n. 17. Confessionem propterea ei reddendam onerosam. Verum ut rectè Suarez, moraliter est impossibile quod assumitur; videlicet reuelationem Confessionis non esse onerosam pœnitenti. Tum etiam, quia licet demus ita contingere in peculiari casu, hoc est per accidens; & cessante in particulari sine legis, non cessat eius obligatio: præsertim, quia hîc non tam attenditur bonum pœnitentis, quàm ipsius Sacramenti.

Ibid. n. 18. Ita ille. Maximè autem officit bono Sacramenti, si Pœnitens sibi persuadeat, vllò in euentu Confessionem posse reuelari. Atque ex hoc capite etiam consequitur, ne ad euadendam quidem mortem posse Confessionis secreta detegi: non quòd cum tanto incommodo debeat quis pœnitentis famam tueri, vt quidam existimant; sed quòd Sacramenti à Christo instituti iura, etiam vitæ suæ impendio debeat Sacerdos propugnare. Sacramenti, inquam, bona atque integra fama, non tantum priuati hominis vitæ, sed & Republicæ totius indemnità longè debet anteferri. Unde fit vt etiam objecto morti corpore, omnibus enitendum sit, ne quidquam res tam sacrosancta in opinione hominum detrimenti patiatur. Pateretur autem quàm plurimum, si vllò in euentu crederent homines, ea quæ Confessionis commissa sunt, à Sacerdotibus posse reuelari.

Nullus datur casus in quo possit fieri Confessionis aliena reuelatio.

38. Quòd si autem legis tam rigidæ latorem inquiris; præterquam quòd juris naturæ eam doceant esse Theologi, Suarez statuit hanc tacendi obligationem, ipsius Sacramenti institutioni à Christo

Obligatio secreti venit ab institutione Christi.

Ibid. n. 10. fuisse conjunctam. Institutionem verò, talem fuisse, inquit, consensu & tradito Ecclesiæ satis docent. Vnde & istud clarè pronuntiat,

Ibid. n. 9. non posse Ecclesiam, hanc legem abrogare, neque in illà dispensare; imò etiamsi Summus Pontifex per impossibile præciperet hoc secretum reuelare, non esset illi parendum: quia præciperet contra ius Diuinum. Et hæc omnia constant ex sensu, & usu Ecclesiæ. Ita Doctor ille celeberrimus. Alterum ex quo constare potest quàm hoc secretum Confessionis sit intrinsecum, est, quòd si quis non nisi per interpretem Sacerdoti confiteri possit, ab omni confessionis onere liber sit, & datis generatim pœnitentiæ signis, à Sacerdote nihilominus sit absoluentus. Ex quibus istud constare jam existimo, quàm exigua sit quæ per Confessionem subeunda est infamia; cum tota facinoris commissi fama, ex Christi institutione, vnius hominis scientiâ circumscribatur; quæ rursus talis est, vt etiamsi per sacrilegam impudentiam ea Sacerdos reuelauerit,

Nemo tenetur confiteri per interpres.

lauerit, nullam tamen ejus testimonium in foro exteriori faciat fidem. Et verò (quod euidentissimum est Diuinæ prouidentiae argumentum institutioni suæ præcauentis Dei) quamuis infiniti fuerint Sacerdotes apostatæ, qui Sacramenta omnia, Ecclesiasticasque consuetudines per summam impudentiam exagitarunt, nullum tamen audiuius Confessiones à se auditas reuelasse, aut ex reuelatis per ejusmodi apostatas confessionibus, cuiquam pœnitenti allatum incommodum, aut scandalum Ecclesiæ obortum. Adeò nimirum altè, etiam dum in hæresim sunt prolapsi, infixæ est eorum animis obligatio tacendi ea, quæ dum Catholici essent à pœnitentibus audière: & rursus, tanta est Christi à Sacramento, ejus auctoritate instituto inuidiam omnem amolientis industria & prouidentia.

*Consulendo
pœnitenti licet
Confessariū
adire cui
reus igno-
ratus sit.*

Quòd si autem ne hæc quidem præcautio, verecundiam omnem auferat; pudeatque nihilominus pœnitentem, etiam penes vnicum hominem diffamari; certè in manu eius est Confessarium adire, cui minimè sit cognitus. Nulla enim lege cautum est, ut reus, quis sit, in hoc foro à Judice agnoscat; modò præsentis hominis, quisquis is sit, Rex an mancipium nihil refert, sciantur scelera. Ignoti autem apud ignotum quæ demum potest esse infamia? infamiae verò ubi timor non est, quæ demum potest esse verecundia? Ad incognitum autem Confessarium accedere, adeò non est illicitum, ut Suarez & Cardinalis Lugo clarè doceant, *si quis habeat ordinarium Confessarium, cui communia leuia peccata confiteatur, quoties verò aliquid graue occurrit, alteri confiteatur ut ordinario Confessori id occultet*, solitamque apud eum virtutis non interruptæ famam obtineat, contra integritatem huius Sacramenti minimè peccare, quantumuis Syluester crudè admodum docuerit peccari mortaliter. Vtitur enim pœnitens jure suo; iudex ex hypothesi est legitimus; & peccata prout oportet exponit pœnitens; neque dum ad ordinarium redit, reticet peccata vlla, quæ non in foro pœnitentiæ ritè sint explicata: nihil autem ad legitimam Confessionem, præter hæc, requiritur. Atque hæc quidem ita intelligenda sunt, si tantum ad euadendum verecundiam hæc fiant, & non ut diutiùs in occasionibus proximis peccandi mortaliter perseveret pœnitens: ex eo enim capite posset ea occultatio lethale crimen esse; non tamen adeò quòd scientia ordinarii Confessoris declinetur, quàm quòd non sit vera com-
missi

c. dilectus
de Excell.
Prælatorum.

39.

Snar. ibid.
disp. 22.
sect. 1. n. 13.
Lugo de
Pœn. disp.
16. n. 57.

missi criminis pœnitudo, cujus emendationem planè necessariam, tam anxie subterfugiat; & tanto artificio detrectet. Atque hoc modo omnem penè difficultatem, quæ ex subeundâ per Confessionem occulti criminis verecundiâ petebatur, autumo esse deterfam.

40. Cæterùm etiã si faterer ita ingentiam esse homini verecundiam, ut eam quivis ratione non possit penitus superare, tum sanè gravissimum istud Concilii Tridentini Oraculum in mentem est reuocandum. Ita habet. *Ipsa verò huiusmodi Confessionis difficultas, grauis quidem videri posset, nisi tot tantisque commodis & consolationibus leuaretur, quæ omnibus dignè ad Sacramentum accedentibus, per absolutionem certissimè conferuntur.*

Verecundia ex Confessione orta, per confessionis commodâ compensatur.

41. Etenim istud primum interrogo, an quidquam difficile videri possit perpeti, ei qui æterna sese supplicia promeruisse sine dubio confitetur? An vlla reconciliationi scelerum, & gratiæ certissimè obtinendæ, potest verecundia quantumuis magna comparari? Deinde si reticendo scelera, ea hominum oculis, iudicisque sententiæ in te aliquando ferendæ posses subducere, esset fortasse quo pudorem humanum aliquousque excusarem. At verò si pudori subeundo consulis, cur vni tantum homini peccata non confiteris, aliàs pro totius orbis theatro per sũmum dedecus, & quidem à te ipso propalanda? Audi D. Augustinum rem hanc grauissimè perpendentem. *Si non confessus lates, non confitendo damnaberis. Times confiteri, qui non cõfitendo, esse non potes occultus. Damnaberis tacitus, qui posses liberari confessus.* Perpende hæc tecum seriò ô peccator! illudque apud te statue, quâ fronte infamiam occulti sceleris, in celeberrimo orbis vniuersi confessu laturus sis, qui iam ad vnius hominis vultum erubescis, nec tui persimilis conspectum fers. O præposteram mortalium verecundiam! ô curas peruersas! Quantam eheu inter homines stragem edidit humanus pudor! libet profectò exclamare cum Bernardo, insanumque tamæ conseruandæ studium detestari. *Etenim, inquit, Peccatores esse volumus, & nolimus estimari; & ne ab vno quidem. Inuerecundi ad obscœnitatem culpe, erubescimus agere pœnitentiam, quod extreme dementiæ est: malè proni ad vulnera, peius in remedia verecundi.*

Declaratur in Confessione scelera, ut aternitate totâ occultentur.

42. Et verò, non possum satis admirari quæ hîc satis apta sit verecundiæ materia, si, ut Tridentinum rectè statuit, commoda & consolationes

Erubesciã res non est per quam

peccator ^{fit}
justus & a-
micus Dei.

solationes quas hoc Sacramentum certissimè confert, non huma-
nâ ratiocinatione, sed fidei lumine perpendamus. An non enim
id liquidò ostensum est, in hoc throno non indemnitate tantum
scelerum, sed & innocentiam ipsam præstari? an non est demon-
stratum, præstitâ in hoc foro gratiâ, eo te posthac apud Deum
loco esse, quasi si nullo umquam scelere Diuina tecum amicitia
fuiisset interrupta; adeò vt ne ab ipsis quidem Angelis, peccato-
rem te fuisse, vllò tibi possit tempore exprobrari? Hoc autem
profectò quid est, nisi criminis non declarari tantum, sed fieri
innocentem? Hæc verò si ita sint, quis mihi erubescendam rem
esse persuaseric, per quam ipsius innocentia redditur gratia? Et
hæc quidem D. Chrystostomi est oratio. *Oportebat, inquit, quin-
imò cum alacritate hæc ipsa facere: non enim confusio accusare peccata
sua, sed iustitia & virtus. Quis autem confunditur de opere quo fit
justus? quis confunditur confiteri peccata sua, vt soluat peccata sua?
Num propter hoc iubet (Deus) confiteri peccata vt puniat? Non vt
puniat, sed vt ignoscat: nam in externis iudicijs post Confessionem
pæna. Ita Chrystostomus.* At in hoc miseri decipimur, quòd ab
humano foro, consuetam nobis iudicii formam, ad sacrum gratia
tribunal trahimus. Alia certè hîc sunt omnia. In illis, etiam
cùm condonantur scelera, tamen vt publicè ea consent, exigitur
facti confessio: in hoc verò ideò declarantur, vt perpetuò posthac
silentio innoluantur. In illis sola datur facti impunitas: in hoc au-
tem ipsamet amicitia Diuina restituitur. In illis reus solummodo
iustitiæ exercendæ eripitur; in hoc pœnitens justus fit. *Quis
autem confunditur de opere quo fit justus? quis centum millia æ-
ris debere se fateri erubescat, si ipsa debiti confessio, apud
creditorem habenda sit æris soluti, & sic expuncti præstatio?
Quis pudendam rem esse dicet, infirmitatis suæ confessionem
humilem, si ea ipsa sit dignitatis eximiæ, amicitiaque Regiæ ac-
quisitio?*

D. Chryf.
serm. de
Pœnit. &
remissio-
ne.

Adhortatio
ad peccato-
rem, vt ne
vereatur
vultum ho-
minis opti-
mam de ip-
so existima-
tionem ha-
bitari.

Erige itaque mentem Peccator: maleferiatum pudorem excu-
te; non enim erubescendum est fateri quod es, vt posthac non
sis, quem te fuisse pœnitet: neque hominis, ad cuius genua
supplex sis, vultum metue, aut de te ferenda iudicia expaues-
ce. Quid enim? an alio apud hominem hunc te futurum loco
existimas, quàm quò scit apud Deum esse te? Quid igitur te
vano metu torques? quid puerilibus terriculamentis nequid-
quam

Pfal. 95.
D. Aug. in
illud psal.

quam te exagitas ? Sanè Sacerdos te esse sentiet , non quem tu te peccando fecisti , sed quem ipse te absoluendo refecit : non attendet qualis veneris , sed qualis abeas ; abibis innocens , abibis sanctus , abibis denique amicus Dei : de quo testatur David, quòd *Confessio & pulchritudo in conspectu ejus : sanctitas & magnificentia in sanctificatione ejus.* Quæ quidem verba sic exponit D. Augustinus : *Pulchritudinem amas ? confitere. Fedus eras ? confitere ut sis pulcher. Peccator eras ? confitere ut sis justus . . . . . Si confessio & pulchritudo in conspectu ejus , sanctitas & magnificentia in sanctificatione ejus.* Summa enim Dei magnificentia est, gratiam reo præstitisse ; supplicem, in veterem gratiam benignissimè admisisse ; vno verbo, ut absoluam omnia , Dei summa gloria est, reconciliatio peccatoris.

Rrr 2

SEPTIMVM